

Arrest

nr. 242 165 van 13 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Waterloopstraat 59
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BRUEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in X – Edo State op X 1991 en van Edo origine te zijn.

Uw vader overleed na ziekte toen u twee jaar oud was. Uw moeder kon na de dood van uw vader niet goed voor u en uw zus I. zorgen en bracht jullie naar jullie opa te Benin City. Uw moeder verliet Nigeria en begon een relatie met de Belg J. F. X. Uw moeder kreeg de Belgische nationaliteit. Uw moeder en stiefvader regelden alles om u en uw zus naar België te halen in het kader van familiehereniging en in januari 2010 verlieten u en uw zus I. per vliegtuig legaal Nigeria.

Op 7 januari 2012 huwde u te Nigeria met X R.. In België had u van 2011 tot 2017 een partner, X P.. Samen met haar kreeg u twee kinderen. U was echter niet op de hoogte dat ze – terwijl ze met u een relatie had – gehuwd was met I. X en daarom hebben de kinderen zijn naam gekregen, namelijk X I. E. en X I. E.. De kinderen wonen samen met hun moeder X P. en haar huidige partner te Boom.

In België verhuurde u van oktober 2016 tot januari 2017 uw appartement in de Lange Beeldekensstraat te Antwerpen aan de Nigeriaanse E. C.. E. C. werd in januari 2017 – samen met tien andere meisjes – gearresteerd wegens prostitutie. Drie van de meisjes werden op uw appartement gearresteerd, namelijk G., E. en L.. Ze werden allemaal naar Payoke gebracht. Twee dagen later kwam één van de meisjes, J.I., naar u en ze zei u dat de politie u verdacht als “baas” (pooier). De meisjes zouden documenten krijgen wanneer ze een getuigenis aflegden. U gaf als raad mee te werken en eerlijk te zijn tegen de onderzoekers. E. A., één van de andere meisjes, zocht u eveneens op en had iemand aan de lijn die u wilde spreken. U nam haar GSM aan en de onbekende persoon zei dat u schuldig was en u niet naar Nigeria moest komen, omdat ze u dan zouden doden. U heeft echter niets met de hele zaak te maken en weet van niets. In april 2017 werd u op uw GSM tweemaal gebeld door een onbekend telefoonnummer. Er werd gezegd dat u tegen de meisjes moest zeggen dat ze weg moesten bij Payoke, wat u niet deed.

Op 27 april 2017 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge uit hoofde van mensenhandel, iemand tot prostitutie gedwongen hebben, een daad van deelneming aan hoofd- en bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, openbare zedenschennis, het wetens in bezit te hebben van zinnebeelden, enz. die houdingen of seksuele handelingen met pornografisch karakter voorstellen, aanwerving van meerderjarige of minderjarige, als dader of mededader. Op 1 juni 2018 werd u door het Hof van Beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 7 jaar veroordeeld. Op 7 november 2018 kreeg u van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Op 6 februari 2020 diende u in de gevangenis van Wortel een verzoek om internationale bescherming in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u Nigeria in 2010 niet verliet uit “vrees voor vervolging” of omwille van een “reëel risico op het lijden van ernstige schade”, maar omwille van familiehereniging met uw moeder.

U verklaarde dat uw vader overleed toen u twee jaar was en uw moeder u en uw zus naar jullie opa te Benin City bracht, waar jullie opgroeiden. U liep er ook school. Uw moeder vertrok naar België, woont momenteel ook reeds lange tijd in België en heeft de Belgische nationaliteit (notities persoonlijk onderhoud (NPO), p.5-7). In januari 2010 verliet u, samen met uw zus I., Nigeria in het kader van familiehereniging. U reisde met uw eigen Nigeriaans paspoort (NPO p.5, p.12-13 en administratief dossier). Hoewel u aanvankelijk verklaarde dat u sinds januari 2010 België enkel verliet om naar Frankrijk en Italië te reizen, blijkt verder uit het administratief dossier dat u op 7 januari 2012 te Nigeria huwde met X R. (NPO, p.5 en administratief dossier). Toen u met deze gegevens geconfronteerd werd, gaf u dat u in 2012 naar Nigeria over-en-weer ging om met haar te huwen (NPO, p.22).

Het feit dat u Nigeria in januari 2010 louter verliet omwille van familiehereniging én u in 2012 naar Nigeria terugkeerde om er in het huwelijk te treden, bevestigt dat u Nigeria niet verliet uit “vrees voor vervolging” of omwille van een “reëel risico op het lijden van ernstige schade”.

Vervolgens dient er te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming laattijdig werd ingediend.

U verklaarde dat u sinds januari 2010 in België bent (NPO, p.5). In januari 2017 werd E. C. – een Nigeriaans meisje aan wie u uw appartement verhuurde – samen met tien andere meisjes gearresteerd wegens prostitutie. Twee dagen later kwam één van de meisjes, Joy I., naar u en ze zei u dat de politie u verdacht als “baas” (pooier). E. A., één van de andere meisjes, zocht u eveneens op en had iemand aan de lijn die u wilde spreken. U nam haar GSM aan en de onbekende persoon zei dat u schuldig was en u niet naar Nigeria moest komen, omdat ze u dan zouden doden. In april 2017 werd u op uw GSM tweemaal gebeld door een onbekend telefoonnummer. Er werd gezegd dat u tegen de meisjes moest zeggen dat ze weg moesten bij Payoke, wat u niet deed (NPO, p.13-20). Op 27 april 2017 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge uit hoofde van mensenhandel, iemand tot prostitutie gedwongen hebben, een daad van deelneming aan hoofd- en bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, openbare zedenschennis, het wetens in bezit te hebben van zinnebeelden, enz. die houdingen of seksuele handelingen met pornografisch karakter voorstellen, aanwerving van meerderjarige of minderjarige, als dader of mededader. Op 1 juni 2018 werd u door het Hof van Beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 7 jaar veroordeeld. Op 7 november 2018 kreeg u van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Ondanks de doodsbedreigingen en uw vrees voor vervolging door de pooiers van de meisjes in **januari en april 2017 én de beslissing tot beëindiging van het verblijf die u op 7 november 2018 wachtte u tot 6 februari 2020 om in de gevangenis van Wortel een verzoek om internationale bescherming in te dienen.**

Van iemand die werkelijk een ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, heeft kan men verwachten dat hij ook onmiddellijk na het ontstaan van deze vrees een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat u dit niet deed en wachtte, en dit zelfs pas deed drie jaar nadat de bedreigingen plaatsvonden, toont aan dat uw vrees voor vervolging niet van die aard is om de bescherming van de Belgische autoriteiten aan te vragen.

Verder dient te worden vastgesteld dat uw kennis betreffende de mensen die u bedreigd zouden hebben (en de mensen van wie u vervolging vreest, namelijk de ‘bazen’ / de pooiers van de elf in België gearresteerde Nigeriaanse prostituees), erg beperkt is.

U verklaarde dat u niet naar Nigeria kan terugkeren, omdat uw leven in gevaar is. Er waren immers vele mensen die u bedreigden toen u “buiten” (niet in de gevangenis) was (NPO, p.13). Toen de dossierbehandelaar u daarop vroeg wie u bedreigde, gaf u erg vaag aan dat ze belden met een onbekend nummer op uw telefoon en zegden dat u niet terug moest komen naar Nigeria, want dat ze u zouden doden (NPO, p.14). Later gaf u aan dat een meisje afkwam dat er telefoon was voor u en men aan de telefoon zei dat u verantwoordelijk was dat het meisje gearresteerd werd en u gedood zou worden wanneer u zou teruggaan naar Nigeria (NPO, p.14). Nog later gaf u aan dat het E. A. was die met de telefoon van ‘haar baas’ kwam en dat die zei dat u schuldig was. U kende de naam van ‘de bazen’ echter niet (NPO, p.15-17).

Toen u verder gevraagd werd of u wist hoe de elf meisjes (die opgepakt werden wegens verdenking van prostitutie) naar België kwamen, legde u uit dat ze allemaal zegden dat ze een relatie ‘maakten’ en ze zegden dat de vrouw hen dan kwam bezoeken. Daarom zijn er verschillende ‘bazen’ (pooiers). U gaf aan dat ook de politie dit ontdekte na hun onderzoek en ze (de meisjes) daarom een visum voor Italië kregen. Toen u ter verduidelijking gevraagd werd wat u bedoelde met “daarom zijn er verschillende bazen”, legde u uit dat verschillende mensen zeggen dat hun vriendin hun wil bezoeken en ze daarom een visum krijgen om naar Italië te komen. Ook later bevestigde u dat de elf meisjes verschillende ‘bazen’ hadden en er ook een paar meisjes waren wiens zus er reeds lang woonde en ze dan ‘baas’ waren van hun eigen zus. U verduidelijkte tenslotte dat ‘baas van’ pooier wil zeggen (NPO, p.16). **Echter, van geen van deze elf meisjes kende u de naam van hun baas / pooier en u stelde zelfs er niets van te kennen** (NPO, p.17). Dit is erg opmerkelijk, daar u net aangeeft dat het die mensen zijn die u vreest. Nog opmerkelijker is dat u verder aangaf dat een paar meisjes u vertelden dat hun zus hen voor prostitutie naar Europa bracht (en dus de zus haar baas of pooier is - supra). Toen u daarop vroeg waar die zus (baas / pooier) was en ze u antwoordden dat deze in België was, gaf u opmerkelijk genoeg aan dat het ok is en het uw probleem niet is (NPO, p.17). **Indien u daadwerkelijk bedreigd werd en vervolging vreest door de bazen / pooiers van de elf meisjes die gearresteerd werden, kan van u verwacht worden dat u weet wie deze personen zijn of u tracht na te gaan wie deze personen zijn.**

Zeker daar uit uw verklaringen blijkt dat verschillende van de elf meisjes u vaak opzochten en openlijk verklaarden hoe ze naar Europa gebracht werden en enkelen u zelfs toevertrouwden dat hun zus hen voor prostitutie naar Europa haalden. Dat uw reactie daarop louter 'ok, het is niet mijn probleem' is, toont aan dat uw vrees voor vervolging door deze personen totaal niet geloofwaardig overkomt.

Naast de vage verklaringen betreffende de personen die u bedreigd zouden hebben of u zouden vervolgen, dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw verschillende contacten met de asielinstanties ook inconsistente verklaringen aflegde betreffende enkele hoofdrolspelers.

Zo verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS dat u uw appartement in België aan Joy I. verhuurde, Joy gearresteerd werd wegens prostitutie, twee dagen later een Nigeriaans meisje dat u niet kende met een telefoon kwam en de onbekende persoon aan de lijn u ervan beschuldigde Joy aan de politie overhandigd te hebben (vragenlijst van het CGVS dd. 19/2/2020, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS (dd.10/3/2020) gaf u aan dat u eveneens aan dat u één appartement verhuurde. Toen u werd gevraagd aan wie u het appartement verhuurde, gaf u aanvankelijk vaag aan dat een vriend van u vroeg om een appartement te zoeken voor een meisje uit Frankrijk, ze gearresteerd werd en het meisje twee dagen later naar u kwam (NPO, p.14). Toen u nadien opnieuw gevraagd werd welk het meisje was aan wie u het appartement verhuurde, gaf u aan dat E. C. het meisje was dat gearresteerd werd in Oostende en ze in 'uw huis' woonde. Toen u ter verduidelijking nogmaals gevraagd werd of u uw appartement dan alleen aan E. C. verhuurde, bevestigde u dit (NPO, p.15). Verder wist u tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS wél wie het meisje was die met de telefoon naar u kwam, namelijk E. A. (NPO, p.15).

Van iemand die daadwerkelijk met de dood bedreigd werd nadat de huurster van zijn appartement gearresteerd werd, kan men verwachten dat deze preciezere herinneringen overhoudt aan deze feiten die de kern van uw asielrelaas uitmaken. Dat u hierover geen consistente verklaringen kan afleggen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij een aantal handelingen die u (niet) stelde en die toelaten de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' of het 'risico op het lijden van ernstige schade' verder in twijfel te trekken.

U verklaarde dat u niet naar Nigeria kan terugkeren, omdat uw leven in gevaar is. Er waren immers vele mensen die u bedreigden toen u "buiten" (niet in de gevangenis) was. Nadat doorgevraagd werd, bleek dat u tot driemaal toe telefonisch met de dood bedreigd werd (NPO, p.13 en p.18-19). Toen u door de dossierbehandelaar gevraagd werd of u naar de politie ging om hiervan aangifte te doen, gaf u aan van niet. U stelde dat u niet naar de politie ging. U gaf aan dat u wel naar de politie ging, omdat u dacht dat de politie u verdacht en u wilde kijken of ze u verdachten, waarop de politie toen zei dat ze u niet zochten. Toen de dossierbehandelaar voor de duidelijkheid vroeg of hij correct begreep dat u voor de dreig telefoons niet naar de politie ging, bevestigde u dat u hiervoor niet naar de politie ging, maar wel om na te gaan of de politie u zocht (NPO, p.20). Dat u in België niet naar de politie stapte om aangifte te doen van de doodsbedreigingen die u van de bazen / pooiers van de meisjes gekregen zou hebben, is des te opmerkelijker daar u aangaf dat alle bazen nog in België wonen (NPO, p.15). **Het feit dat u naliet om de (doods)bedreigingen die u gekregen zou hebben te rapporteren bij de politie en dit terwijl u wél naar de politie ging om na te gaan of u als verdachte beschouwd werd, toont opnieuw aan dat de beweerde bedreigingen en de beweerde vrees voor vervolging door de bazen / pooiers van de meisjes niet geloofwaardig overkomt.**

Verder blijkt uit de contacten die u met uw familie te Nigeria had, dat zij geen problemen kenden.

U verklaarde dat E. C. – het meisje aan wie u uw appartement in België verhuurde en die gearresteerd werd wegens prostitutie – het buurmeisje was van uw opa in Nigeria. U verklaarde verder dat u nog contact had met mensen in Nigeria, namelijk met uw oma, opa en een oom langs vaders kant. Toen u gevraagd werd waarover jullie spraken, gaf u aan dat het (contact) was om te horen hoe het met hun ging. U gaf verder aan dat alles ok was met hen (NPO, p.11 en p.16).

Los van het feit dat u weinig geloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot uw beweerde vrees voor vervolging door de bazen / pooiers van de elf in België gearresteerde Nigeriaanse prostituees, kan worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is.

Er werd een federale organisatie door de overheid in het leven geroepen: het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). Dit orgaan is ook actief in Benin City, van waar u afkomstig bent. Hieruit blijkt dat personen bij terugkeer naar Nigeria beroep kunnen doen op de autoriteiten of het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP) voor wat eventuele bedreigingen vanwege de smokkelaars / bazen / pooiers en hun connecties betreft.

Betreffende de relatie die u van van 2011 tot 2017 gehad zou hebben met X P. en het feit dat u de vader zou zijn van haar twee kinderen X E. en X E. dient het volgende te worden opgemerkt.

U verklaarde verder dat u in België van 2011 tot 2017 een partner had, X P.. Samen met haar zou u twee kinderen gekregen hebben: E. en E.. U was echter niet op de hoogte dat X P. – terwijl ze met u een relatie had – gehuwd was met I. A.. U gaf verder aan dat omdat uw toenmalige partner gehuwd was met Ibrahim X, hebben de kinderen zijn naam gekregen, namelijk X E. en X E. (NPO, p.8-10). Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u niet weet waar en wanneer X P., de vrouw die gedurende zes jaar uw partner geweest zou zijn en die de moeder van uw twee kinderen is, zou zijn (NPO, p.9). Momenteel zou ze samen met jullie twee kinderen en haar huidige partner te Boom wonen, maar u kent haar huidige adres niet. De naam van haar huidige partner met wie ze samenwoont kent u evenmin. X P. kwam u niet bezoeken sinds u gearresteerd werd (NPO, p.10). Eveneens opmerkelijk is dat u in de periode dat X P. uw partner geweest zou zijn (2011 – 2017) u naar Nigeria reisde om er op 7 januari 2012 te huwen met X R. (NPO, p.22). Toen u gevraagd werd of u uw twee kinderen erkende, gaf u aan van wel, namelijk uw moeder en stiefvader weten het. U heeft geen enkel documenten van uw kinderen, laat staan dat eruit blijkt dat u de vader bent (NPO, p.11). Niet alleen overtuigen uw verklaringen niet dat X P. van 2011 tot 2017 uw partner was en u de vader zou zijn van haar twee kinderen X E. en X E., evenzeer dient er op te worden gewezen dat het doel van de procedure naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming er niet in ligt om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of de betrokkene bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf omwille van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. Het principe van “eenheid van familie” staat niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Elk verzoek om internationale bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij onder andere rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker en de specifieke gegevens eigen aan elk dossier. De Vreemdelingenwet voorziet bovendien in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. U dient zich desgevallend dan ook tot de geëigende procedure te wenden om uw verblijf in België in regel te stellen op grond van uw huidige gezinssituatie.

Voor wat de veiligheidssituatie in uw land van oorsprong, Nigeria, betreft kan het volgende worden opgemerkt.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie ‘COI Focus Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram’ dd. 28 maart 2018 – update augustus 2018), duidelijk blijkt dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er bijna geen grondgebied meer controleert. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden van Boko Haram getroffen, maar dit in mindere mate. De rest van Nigeria blijft echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo (waar u geboren en getogen bent) te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van

een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. **In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legde u geen documenten neer.**

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

Het verzoekschrift stelt:

“A) In hoofdorde

1. Het middel: schending artikel 48/3 Vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel
(...)

*Het recht op toekenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt verzoeker ontkend doordat volgens het CGVS er op het moment dat verzoeker Nigeria verliet geen gronde vrees was voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Vervolgens stelt het CGVS dat verzoeker het verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende. De bedreigingen ten aanzien van verzoeker vonden plaats in januari en april 2017. Op 6.02.2020 dient verzoeker het verzoek tot internationale bescherming in.

Verzoeker was evenwel sinds 27.04.2017 onder aanhoudingsmandaat geplaatst en werd vervolgens bij arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 1.06.2018 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 jaar.

Verzoeker verbleef gedurende al die tijd in de gevangenis en diende nog niet te vrezan nu hij een straf dient uit te zitten.

Evenwel meende verzoeker nu wel een verzoek om internationale bescherming in te dienen ten einde te vermijden dat hij zou worden teruggestuurd nadat zijn straf werd uitgezeten.

Het is enkel om deze reden dat verzoeker langer gewacht heeft. Verzoeker had immers nog niet onmiddellijk bescherming nodig nu er geen bevel tot verlaten van het land opzichts hem werd genomen gelet op zijn veroordeling tot een gevangenisstraf.

Hieruit afleiden dat er aldus geen gegronde vrees voor vervolging is dan wel geen reëel risico op lijden van ernstige schade bij terugkeer naar Nigeria, gaat te kort door de bocht.

*

Vervolgens wordt negatief beslist omdat verzoeker geen namen kan geven van de mensen die hem bedreigden.

Het feit dat verzoeker ‘anoniem’ wordt bedreigd, maakt zijn verklaring niet ongeloofwaardig.

Het bewijs in hoofde van verzoeker is moeilijker door het gebrek aan kennis van personen doch gelet op de gehele situatie van verzoeker, met name de veroordelingen en de voorgaanden hierbij, is het niet ondenkbeeldig dat verzoeker wel degelijk met de dood bedreigd werd.

Verzoeker kon trouwens wel de namen geven van het meisje dat hem de gsm overhandigde zodoende dat er wel degelijk aanknopingspunten zijn en zijn asielaanvraag niet zonder meer als ongeloofwaardig kan worden beschouwd.

Dat verzoeker in zijn eerste verklaring niet volledig is geweest, is geen grond tot afwijzing nu verzoeker tijdens het verhoor bijkomende informatie kan verschaffen die zijn asielaanvraag kunnen ondersteunen.

B) In ondergeschikte orde

1. Het middel: schending artikel 48/4 Vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker verwijst naar zijn motivering onder punt A.

Verzoeker meent dan ook dat de beslissing herzien dient te worden en hem de vluchtelingenstatus dient toegekend te worden, minstens subsidiaire bescherming.”

3. Beoordeling

3.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale

bescherming, van wanneer hij daartoe de kans heeft een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Verzoeker verklaart dat hij bedreigingen ontving in januari en april 2017. Hij verwijst naar zijn veroordeling in 2018 tot een gevangenisstraf van zeven jaar en dat hij aldus niet vreesde om teruggestuurd te worden.

Dat verzoeker naliert sinds 2017, minstens sinds de beslissing van november 2018 van de DVZ tot beëindiging van zijn verblijf, een verzoek om internationale bescherming in te dienen en aldus zeker meer dan één jaar talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde.

Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

3.4. Artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.”

Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

§ 2. Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door:

a) de Staat, of

b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.”

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

3.5. Verzoeker verklaart bedreigd te zijn door personen en stelt dat het feit dat hij ‘anoniem’ wordt bedreigd zijn verklaring niet ongeloofwaardig maakt. De Raad merkt op dat indien verzoeker daadwerkelijk bedreigd werd en vervolging vreest door de bazen / pooiers van de elf meisjes die gearresteerd werden, van hem wel degelijk kan worden verwacht dat hij weet wie deze personen zijn, minstens dat hij tracht na te gaan wie deze personen zijn.

De Raad merkt tevens op dat verzoeker het krachtens voormeld artikel 48/3, § 3 vereiste verband tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden, niet aantoot. Verzoeker toont immers op generlei wijze aan dat hij - indien hij al daden van vervolging zou vrezen door voor hem onbekende personen - geen bescherming zou kunnen inroepen van de Nigeriaanse autoriteiten omwille van een grond van vervolging zoals omschreven in artikel 48/3, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande geldt des te meer aangezien verzoeker geen concreet verweer voert inzake de motivering die op basis van verzoekers verklaringen terecht stelt:

*“U verklaarde dat u niet naar Nigeria kan terugkeren, omdat uw leven in gevaar is. Er waren immers vele mensen die u bedreigden toen u “buiten” (niet in de gevangenis) was. Nadat doorgevraagd werd, bleek dat u tot driemaal toe telefonisch met de dood bedreigd werd (NPO, p.13 en p.18-19). Toen u door de dossierbehandelaar gevraagd werd of u naar de politie ging om hiervan aangifte te doen, gaf u aan van niet. U stelde dat u niet naar de politie ging. U gaf aan dat u wel naar de politie ging, omdat u dacht dat de politie u verdacht en u wilde kijken of ze u verdachten, waarop de politie toen zei dat ze u niet zochten. Toen de dossierbehandelaar voor de duidelijkheid vroeg of hij correct begreep dat u voor de dreigtelefoons niet naar de politie ging, bevestigde u dat u hiervoor niet naar de politie ging, maar wel om na te gaan of de politie u zocht (NPO, p.20). Dat u in België niet naar de politie stapte om aangifte te doen van de doodsbedreigingen die u van de bazen / pooiers van de meisjes gekregen zou hebben, is des te opmerkelijker daar u aangaf dat alle bazen nog in België wonen (NPO, p.15). **Het feit dat u naliel om de (doods)bedreigingen die u gekregen zou hebben te rapporteren bij de politie en dit terwijl u wél naar de politie ging om na te gaan of u als verdachte beschouwd werd, toont opnieuw aan dat de beweerde bedreigingen en de beweerde vrees voor vervolging door de bazen / pooiers van de meisjes niet geloofwaardig overkomt.”***

3.6. Verzoeker voert geen verweer inzake de motivering omtrent de “*eenheid van familie*” en gezinshereniging. Deze motivering blijft derhalve onverminderd overeind.

3.7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar de elementen die hij bijbrengt inzake de vluchtelingenstatus.

Verzoeker toont, gelet op het voormelde inzake het vluchtelingenrelaas en de niet-betwiste motivering omtrent de veiligheidssituatie in Nigeria, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS